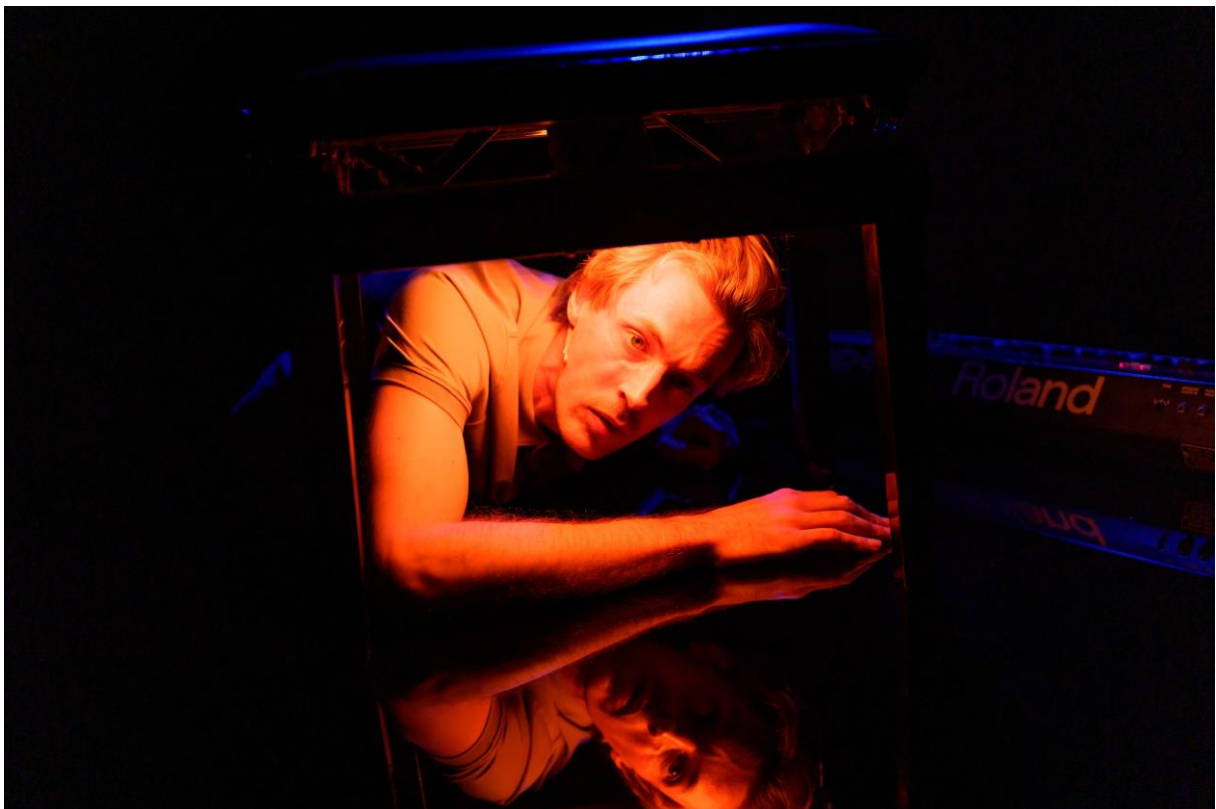

Recensie Trouw ★★★★★ Striptease van de Dood

Indrukwekkend hoe David Linszen in zijn debuutvoorstelling absurdisme koppelt aan realiteit

Voordat David Linszen het podium betreedt, is al duidelijk dat hij een andere smaak zal gaan toevoegen aan de comedy. Hij laat zich niet aankondigen met oppeppende boksringmuziek, maar door een romantisch Aziatisch duet. Aan zijn lichtelijk gekromde, slungelige gestalte en merkwaardige stemverbuigingen is te merken dat deze dertiger volledige controle heeft over zelfs de kleinste beweging. Dat maakt hem al direct intrigerend om naar te kijken.

In 2025 werd hij door de *Volkskrant* uitgeroepen tot Comedytalent van het Jaar en door *NRC* tot Rijzende Ster van het Cabaret. Hoge verwachtingen, die hij met zijn show *Striptease van de Dood* triomfantelijk inlost. Zijn vervreemdende stijl leent elementen van Wim Helsen, Hans Teeuwen en Bo Burnham. Zelf speelt hij piano of synthesizer, soms aangevuld door een bandopname, waardoor hij bij zijn instrument kan weglopen voor een grillig dansje. Even vaak zingt hij a capella, met akoestische beatboxtoegift.

Bron Foto Sjoerd Derine

In de steek gelaten door de maatschappij

Interessant is hoe Linszen, gebruikmakend van dat absurdistische stijl, een echt verhaal vertelt over eenzaamheid en afscheid nemen. Alles dat lukraak lijkt aan de start,

blijkt een echte persoonlijke aanleiding of conclusie te hebben. Een man op de eerste rij krijgt de eer om, net zoals Linszen, te voelen hoe het is om 'in de steek gelaten' te zijn door de maatschappij. Later wijst hij een vrouw aan die lijkt op zijn ex-vriendin en een man die lijkt op zijn vader. Beiden zijn niet meer in zijn leven, maar zitten nog wel in zijn hoofd.

Deze ingreep zorgt ervoor dat hij verwijtende gesprekken kan voeren met de drie, die vanwege de onschuldige geadresseerde direct grappig worden, maar een serieuze ondertoon behouden. Zijn ex-vriendin inspireert een bizarre zoektocht naar de clitoris, onmogelijk voor zijn grote vingers: 'Alsof je met twee didgeridoos een mee-eter probeert uit te knijpen'. Met zijn vader boterde het ook niet, die riep zelfs toen hij prijzen won als BMX'er nog vanaf de tribune: 'Wanneer ga je nou eens roeien!'.

Steeds meer ontboezemingen

Langzaamaan brokkelt zijn humoristische verdedigingsmechanisme af. 'Hou het luchtig, David', zegt hij een paar keer tegen zichzelf, maar hij staat zichzelf steeds meer ontboezemingen toe. Tegen de tijd dat hij het droevige lied '1000 juni' zingt, zo serieus dat het naar een stijlbreuk neigt, is het tempo gedaald en begint een ietwat lange, maar zorgvuldige afronding.

In het prachtige slotbeeld vallen de laatste puzzelstukjes op hun plek. Indrukwekkend, hoe zelfverzekerd Linszen in zijn avondvullende debuut komisch absurdisme weet te koppelen aan zijn realiteit.